

[Inger Gautier Schmit.]

folkningsspørgsmaal; det er et medicinsk Spørgsmaal, og enhver kan henvende sig til sin Læge derom, men det kan ingenlunde være ønskeligt at udvide Arbejdet for en saadan Oplysning i Befolkningen: legalisere hele denne Praksis med præventive Foranstaltninger for at undgaa Børnefødsler. Mod denne Opfattelse vender vi os absolut og stærkt. Det er igen et Skridt fremad paa den Bane, jeg før skildrede, og som maaske i Øjeblikket ser ud som sundhedsbevarende for Befolkningen, men som i det lange Løb virker degenererende og i høj Grad svækkende, og som, rent befolkningsmæssigt set, naturligvis ogsaa vil hindre en Udfoldelse af Folket.

Vi kan altsaa ikke tiltræde den Betragtning, som her gøres gældende. Derimod kan vi meget vel anerkende, at Kvinder, som er gravide, i høj Grad kan trænge til Vejledning, Oplysning, gode Raad og personlig Støtte, og derfor er vi meget velvilligt stemt over for den Tanke, at der, navnlig hvis det kunde ske gennem en stærk Udvidelse af Mødrehjælpen, kunde gives Kvinder Adgang til at faa den Oplysning og al den personlige Hjælp, som de maatte ønske. Derimod ønsker vi ikke at fremme Oprettelse af Klinikker med de andre Formaal for Øje, idet vi ikke ønsker en Udvikling af den Art ført videre frem i Befolkningen.

Hvad angaar Straffelovens § 235, er det vist ikke for meget sagt, at denne Paragraf fra Politiets Side er blevet praktiseret paa en saa lemfældig Maade, at den bogstavelig talt ikke er praktiseret. Om det nu er, fordi den har generet ved sin Absoluthed eller Strenghed, ved jeg ikke — man har ganske simpelt givet op over for dette Spørgsmaal.

Jeg har tit forundret mig og tit været dybt forarget over, at vi i vor Straffelov — det er nu i § 234 — har staaende en Bestemmelse om, at den, der tilbyder eller overlader Personer under 18 Aar utugtige Skrifter, Billeder eller Genstande, offentliggør eller udbreder eller i saadan Hensigt forfærdiger eller indfører utugtige Skrifter, Billeder eller Genstande, foranstalter offentlige Foredrag, Forestillinger eller Udstillinger af utugtigt Indhold, straffes o. s. v., og at der saa dog kan finde saadanne Foreteelser Sted, som egentlig finder Sted. Jeg har gentagende henvendt mig til Københavns Politi og til Justitsministeriet og gjort opmærksom paa Salg af skandaløs pornografisk Litteratur, Billeder, Udstillinger o. s. v. Sagen er meget velvilligt taget

op fra Justitsministeriets Side, man har anstrengt sig til det yderste, og det hele er saa som oftest resulteret i en Bøde paa 10 Kr.

Et Samfund, hvor man vaager over det mindste Individ paa sine Hospitaler, hvor de aandssvage bliver plejet til deres Død, har altsaa ikke mere Sans for alt det Svineri, al den Utugt, al den nedbrydende Tendens, som praktiseres, som sælges, som udvises i dette Land, end at man sidder med sine Paragraffer og ikke kan faa sig selv til at idømme mere end 10 Kr. i Bøde. Hvis der var nogen Forstaaelse af den overordentlig store Skade, af den nedbrydende Indflydelse, alt dette har paa Ungdommens Seksualliv, saa vilde man ikke taale dette Uvæsen i vort Land.

Man vilde ogsaa skride ind over for den saakaldte seksuelle Oplysning, som gives enkelte Steder. Jeg mindes saaledes engang, jeg gik hen og hørte et Foredrag af en omrejsende Menneskeven, som skulde oplyse Ungdommen om, hvordan de skulde undgaa at sætte Børn i Verden. Noget mere kynisk, raat og sanseligt har jeg sjælden hørt, og da jeg havde hørt dette Foredrag, gik jeg hjem og skrev et Foredrag om Brug og Misbrug af seksuel Oplysning, idet jeg følte Trang til i Radioen at gøre Forældrene opmærksom paa, hvad deres unge var udsat for af Besmittelse i saa Henseende. Mit Foredrag var skrevet i de nænsomste Udtryk, det ligger ikke for mig at overdrive, naar jeg taler om seksuelle Forhold. Min Forbavselse var derfor stor, da jeg — som eneste Gang for Resten — fik mit Foredrag sendt tilbage fra Radioraadet med den Bemærkning, at man var bange for, at det lidt for stærkt vilde paakalde Ungdommens Interesse for de seksuelle Spørgsmaal. Naar jeg nu tænker paa, at Justitsministeren fornylig fik hele to Aftener overladt i Radioen til et Foredrag, som ganske anderledes gik i Dybden i dette Spørgsmaal, saa har der rigtignok fundet en stor Omvendelse Sted i Radioraadet, siden jeg indsendte mit uskyldige Foredrag. Jeg behøver vel ikke at sige, at jeg selvfølgelig hver Dag gaar og venter fra Radioraadet at faa overladt to Aftener til Foredrag om dette Spørgsmaal, thi man kan dog umuligt gøre Forskel i dette Land — vi har dog heldigvis en neutral Radioledelse.

Med Hensyn til Lovforslaget maa vi altsaa stille os meget afvisende over for § 1. Vi ser med Sympati paa, at disse Sager tages fra Nævningerne. Vi vil gerne for-